

ка; сичка чиста, сичка непорочна, хѣбава като слзницето, избрана като Лѣната, какъ-то ѿ нарича въ пѣснь-та Дѣхъ Свѣтый. Я пакъ чревоношеніето сзобщило на Дѣвството благословеніето, което трѣбвало да има една Дѣва, какъ-то ѿ поздравилъ Архангелътъ: „благословѣна ты въ женѣхъ.“⁽¹⁾ Тамъ сѣ е родило преславното онова сложеніе, единъ Богочеловѣкъ; тѣкъ е станжло дрѣго сложеніе подобно преславно, една Дѣвоматеръ: „преславно и удивително (говори Василиій Великій) и твърдѣ много е отдалечено отъ общіатъ естественъ пжтъ; сжщата и Дѣва, и Майка, и въ свѣтостъ-та на дѣвството останва, и благословеніето на чадословіето наследва.“ На такъвъ сынъ, дѣмамъ пакъ, такава трѣбвало да е и Майката. Сынъ, който сѣ родилъ человѣкъ, и не престанжалъ отъ да е Богъ. Майка, която родила сынъ, и не престанжала отъ да е Дѣва.

Нити инакъ можало да вѣде таково таинство, единъ и истиатъ е Богочеловѣкътъ онзи сынъ, който сѣ ражда вѣчно отъ сжприсносжщіатъ отецъ, и ражда сѣ во време отъ жена. Единъ сынъ, и познава Отца на небето, и Майка на земата; нъ на небето, гдѣто има Отца, не сѣ вмѣщава Майка, нити на земата, гдѣто има Майка, не сѣ вмѣщава Отецъ. Не сѣ вмѣщава Майка на небето, и ражда сѣ безстрастно; не сѣ вмѣщава Отецъ на земата, и ражда сѣ безсеменно: сѣ такъвъ образъ сѣ упазюва свѣршено отношеніето на лицата. Единъ Сынъ, и на една Сынъ единъ Отецъ, една Майка, по нѣжда Дѣва неискѣсомжжна. Сега проси за себе си знаменіе, о Хрістіанине, въ гажбина, или въ высота, казвамъ ти и азъ, какъ-то дѣмалъ на царъ Яхъза Исаіа: виждь тѣка долѣ на земата, погледни горѣ на небето, испытай настошщыты, и преминжлыты вѣкове, и нѣма да найдешъ знаменіе като това, което преди много вѣкове, чрезъ ѹстата на истиа пророкъ е открьлъ Богъ: „Еѣ Дѣва во чрѣвѣ прійметъ, ѿ родитъ сына,“ и въ разны образы е предначерталъ. Въ неопалната кжпина, въ прозвѣналіа жезълъ, въ нержко-сѣченніа камень, въ затвореныты врата, цю гледатъ кжмъ Вжстокъ, презъ които самъ си е влѣзълъ, и излѣзълъ Господь. Защо дѣма Соломонъ, че нѣма ни едно ново подъ слзницето? Ето ново чудо, на което подобно още не е станжло. Дѣва, и Мати, нъ Мати Божіа; и тѣи ново чудо, на което подобно не може да вѣде.

Мати Божіа; исповѣдвамъ истината, че азъ не мож ни да по-

[1] Лук. гл. 1. ст. 28.